

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK – Contich

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat deze uitgave reeds aan Nr 325 is en veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van Roeselare — 301. De Kleine Tooneel-
speelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in
Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. —
306. De Wonderbare Redding. — 307. Naar Congo. — 308.
De Vrienden der Slaven. — 309. Fiere Margriet van Leuven.
310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. —
312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Tec-
sens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan.
— 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter
van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De
Wolfsjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het
bezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323.
Leizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen.
— 325. Kerstmis in de Sneeuw.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

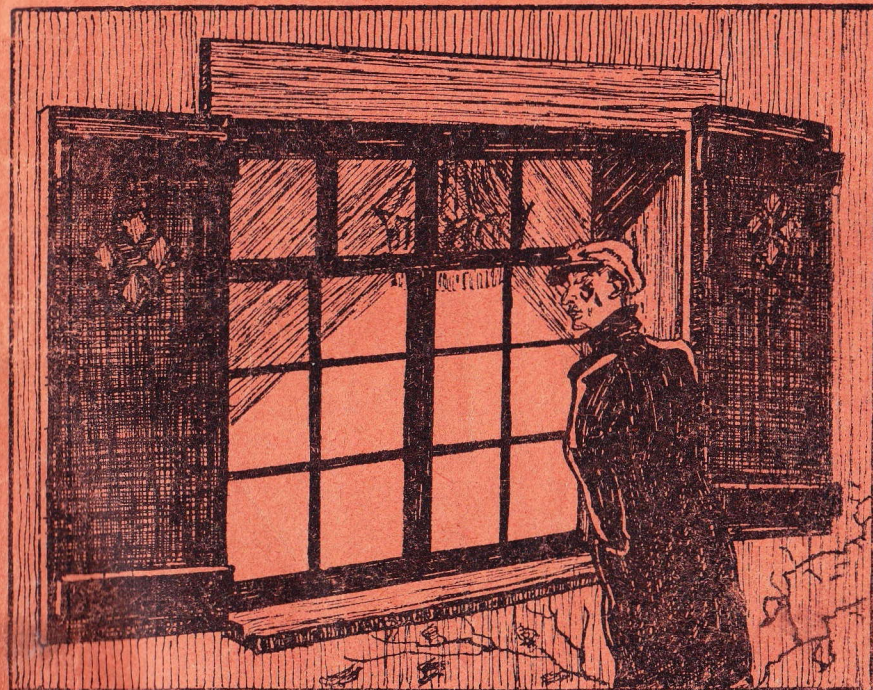
Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baersrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 336

A. HANS.

Een Brutale Feeks



Uitgave Hans-Van der Meulen, Contich.

EEN BRUTALE FEEKS

I.

De weduwe Daandels, die alleen woonde met haar meid, hoorde gerucht in den tuin. De avond viel reeds, maar mevrouw Daandels schemerde gaarne nog wat.

— Dat zijn weer die deugnieten van Lammers! zei ze tot Kaatje, haar meid. Hoort ge ze niet in den hof? Kom, we gaan zien! Neem den stok! Ik heb hier de pook. We moeten ze dat stellen eens voor altijd afleeren.

En mevrouw Daandels en haar dienstbode begaven zich gewapend in den hof.

— 't Is bij den dikken perelaar! fluisterde mevrouw Daandels. Hoor maar!

— Ja... Willen we roepen, dan zullen ze wel vluchten, stelde Kaatje voor.

— Neen, ze moeten een pak slaag krijgen! Dat verdienen ze.

— Ja maar, die dochter van Lammers is een brutale feeks en zoo sterk als wij. Ze zou terug slaan, vreesde Kaatje

— Vooruit, ze moeten 't voelen, dat het hier verboden is te stelen. Denkt ge, dat ik bang ben van dat gespuis?

En mevrouw Daandels duwde haar dienstbode vooruit.

Ze kwamen aan den grooten perelaar. 't Was nu plots doodstil tusschen de takken. De perendieven hadden onraad bemerkt.

Mevrouw Daandels onderscheidde echter toch twee gedaanten.

— Komt er maar uit... ik zie u wel, en nu betrap ik u! schreeuwde ze naar boven. En ik ken u...

Die twee in den boom roerden zich niet.

— Ha, ge speelt stommen ambacht, hernam mevrouw Daandels. Goed, goed... ge denkt, dat we zullen weggaan. Neen, neen... Kaatje, haal eens gauw den veldwachter. Dieven moeten naar het hok!

— Ja, dat is 't beste, zei Kaatje, die geen lust had in een vechtpartij.

Vlug verwijderde ze zich. Maar ze was nog maar een paar stappen, of ze hoorde een gil... Twee gedaanten snelden dan langs haar voorbij. 't Scheelde weinig of ze liepen haar omver.

Mevrouw Daandels lag op den grond en ging geweldig te keer. Wat was ze boos! Kaatje hielp haar op.

— Wat is er nu gebeurd? vroeg de dienstbode ontsteld.

— Pas waart ge weg, of die brutale feeke sprong op mijn rug, ik viel omver... Haar broer liet zich ook zakken... en nu zijn ze weg, zonder dat we ze eens af kunnen rammelen. Dat is zeer jammer.

— Hebt ge u pijn gedaan?

— Neen, maar ik schrok zoo, dat ik er niet zal van slapen.

— Waren het die deugnieten van Lammers?

— Ja... Sien en Petrus... Die Sien stookt alles op. Ze is erger dan een jongen!

— O, ja. Maar we hebben ze nu betrapt. Wil ik toch den veldwachter halen? vroeg Kaatje.

— Neen, neen... ik zei dat maar om ze uit den boom te lokken. Ik wist wel, dat ze niet rustig zouden blijven wachten op den veldwachter. Ik zou u teruggeroepen hebben. En ze zijn uit den boom gekomen, doch op een onverwachte manier. 't Was net een groote kat, die me op den rug sprong. Maar we halen den veldwachter niet. Dan zou ik vrouw Lammers groot verdriet aan doen en ze heeft er al genoeg met dien dronkaard van een man! Kom, we gaan in huis!

— Zoo zullen ze wel den heelen tuin plunderen, mompelde Kaatje.

Mevrouw Daandels was dien avond zenuw-

achtig van den schrik. Ze zei altijd, dat ze moedig was, maar ze verschoot zoo licht.

Kaatje beweerde, dat ze veel te goed was voor de deugnieten.

Een netgekleede jongen klopte op de deur en trad binnen.

't Was Ernest, de zestienjarigen zoon van den koopman Blaak, die daar naast op een villa woonde.

— Mevrouw, onze hovenier meende, dat hij u in den tuin hoorde gillen en ik kom eens hooren, of er iets gebeurd is, zei hij.

— Ja, jonge heer Ernest, ik heb gegild, antwoordde mevrouw Daandels, en ze vertelde, wat er zoo juist gebeurd was.

— Dan zal ik eens naar dat gezin Lammers toe gaan en die deugnieten de les lezen, zei Ernest op gewichtigen toon.

— Och, laat dat maar, vroeg mevrouw.

Maar Ernest groette en vertrok. En hij begaf zich toch naar een huisje, dat een vijftal minuten verder in het veld stond.

Nu klopte Ernest niet. Binnen zaten een vrouw en twee kinderen. De laatsten moesten juist thuisgekomen zijn, want Ernest Blaak hoorde hun moeder kijven, omdat ze zoo laat waren.

Het drietal keek Ernest verwonderd aan.

— O, jonge heer Blaak, zijt gij het? vroeg vrouw Lammers.

— Ja, ik ben het. En weet ge waar die twee deugnieten vandaan komen?

Hij wees naar de groote, grove Sien en den veel tengerder Petrus.

— Hebben ze iets uitgevoerd, jonge heer?... vroeg vrouw Lammers ongerust.

— Peren hebben ze gestolen bij mevrouw Daandels... En dat is strafbaar. Ze weten het wel. Ik kom hun eens zeggen, dat ik den veldwachter zal roepen, als dat nog gebeurt.

— Hoor hem eens! spotte Sien. Hij praat net als een oude heer! Is dat uw hof, grootvadertje? Of zijt ge een gendarm?

— Nog zoo frank! riep Ernest beleedigd uit.

— Maar zijt gij onze baas misschien? vroeg Sien.

— Sien, zwijg! gebod moeder.

— Voor dien praatjesmaker zwijg ik niet!... Hij denkt zeker, dat hij de baas van 't dorp is, omdat zijn vader in een auto rijdt.

— O, ik zal naar den veldwachter gaan, nu ge zoo spreekt, brutale feeks! hernam Ernest.

Men noemde Sien dikwijls «de brutale feeks». Ze wilde dat van Ernest niet hooren. En vlug pakte ze hem beet en duwde hem naar de deur, die opengebleven was. Sien had veel macht.

— Buiten! riep ze. Wat hebt gij hier te vertellen, pocher!

Ernest was onthutst. En toen Sien een bezem

nam en naar hem toestak, ging de jonge heer Blaak vlug heen.

Thuis vertelde hij aan zijn ouders het gebeurde.

— Gij behoeft niet naar vrouw Lammers te gaan, zei de heer Blaak. Ge moeit u altijd te veel met wat u niet aangaat.

— Maar, vader, peren stelen... dat mag toch niet?

— Neen, maar mevrouw Daandels kan zelf klagen bij vrouw Lammers. Gij treedt zoo dikwijls eigenmachtig op, Ernest. Ge moet dat afleeren.

De jongen zweeg, want vader hield niet van tegenspraak.

Na den maaltijd zaten mijnheer en mevrouw Blaak alleen in de kamer. Ernest, zijn broer Gust en zijn twee zusters Leonie en Mathilde maakten boven hun schoolwerk.

— Ernest meende het goed, om mevrouw Daandels te helpen, zei mevrouw. Hij heeft een sterk gevoel van recht.

— Dat weet ik, maar hij treedt dikwijls te dрист op. Burgemeester, veldwachter en anderen moeten de orde handhaven... En als er bij mevrouw Daandels gestolen wordt, moet zij een klacht indienen. Jongens behoeven niet voor politie te spelen.

— Ge hebt gelijk... Maar zeg eens, die kinderen van Lammers verwilderen geheel.

— Met zoo'n dronken vader kan het niet anders...

— 't Is een ongelukkig gezin, en ik voel altijd, dat het van ons niet genoeg is die lieden te beklagen. We zouden ze beter helpen.

— Lammers is een onverbeterlijke dronkaard. Hij luistert niet naar vermaningen.

— Maar als we de kinderen elders konden brengen...

— Hoe?

— Sien is nu veertien jaar, groot en sterk. Als ik eens een dienst voor haar zocht, zei mevrouw Blaak.

— Begin daar toch niet aan. Die brutale feeke in een dienst... ergens in een fatsoenlijk huis. Men zou vragen wie ge daar binnen hebt gebracht! Hoor eens, de burgemeester moet zich maar met dat geval bemoeien... Ik heb het druk genoeg, en gij ook... Laat ons geen moeilijkheden op den hals halen!

En mijnheer Blaak nam zijn avondblad op.

Mevrouw gevoelde zich onvoldaan. Ze zou zoo gaarne die verwaarloosde kinderen van Lammers redden! Maar haar man oordeelde anders. Toch bleef mevrouw over het plan denken.

Mevrouw Daandels had dien nacht slecht geslapen. Het kwam door den uitgestanen schrik. De weduwe was brommerig, toen ze beneden kwam, waar Kaatje de tafel had gedekt.

— Die stoute kinderen van Lammers hebben me een slechten nacht bezorgd, sprak ze. Straks zal ik eens naar hun moeder gaan! Ze moeten uit mijn tuin blijven!

— Wat zal het toch helpen, mevrouw! Klaag liever bij den veldwachter of den burgemeester, zei Kaatje.

— Neen, dat wil ik nog niet. Ik zal 't nog eens probeeren bij hun moeder.

En na 't ontbijt begaf mevrouw Daandels zich naar het huisje in 't veld. Vader Lammers was op het stukje land vóór zijn woning aardappelen aan 't uitdoen. Sien raapte ze op.

— Dag, mevrouw, groette Lammers, die wel beleefd kon zijn, als hij nuchter was.

— Ha, Sien is aan 't werk. Dat is beter dan peren te stelen, zei de weduwe.

Ze zag het brutale gezicht van het meisje en werd weer nijdig.

— Gisterenavond kondt ge vluchten, maar een volgende maal zal ik u zoo niet laten weg loopen. Ik ben nog niet bang voor dieven en dan zeker niet voor een brutale feeks als gij. Komt

ge nog in mijn tuin, dan ransel ik u, dat ge naar huis hinkt! sprak ze driftig.

— Mevrouw, wat is er gebeurd? vroeg Lammers. Ik weet van niets.

— Uw kinderen komen dikwijls in mijn tuin fruit stelen, en gisteravond deden ze het weer... Maar gij laat ze ook als wilden rond loopen. Ge zit 's avonds in de herberg. Ik moet me eigenlijk nog meer boos maken op u dan op uw kinderen.

— Al drink ik gaarne een borrel, stelen doe ik niet en ik wil het ook niet van mijn kinderen! zei Lammers.

En kwaad greep hij Sien vast en sloeg haar om de ooren, dat het klonk. Sien rukte zich los en liep weg. Een eindje verder bleef ze staan en schold mevrouw Daandels uit.

— Die kinderen zijn 't verdriet van mijn leven! sprak Lammers. Wat zal er van terecht komen...

— Ge zoudt moeten beginnen met u zelf af te ranselen, wedervoer mevrouw Daandels. Gij zijt 't verdriet van uw vrouw en 't ongeluk van uw kinderen. Wat kan er van een gezin geworden als de vader een dronkaard is en zulke slechte voorbeelden geeft?

— Een dronkaard, een dronkaard, percies...

— O, neen, ge zijt geen dronkaard zeker!... Maar er valt met u niet te praten... dat weet ik al lang. Kort en goed, als uw kinderen nog in

mijn tuin zitten, dan ga ik naar den veldwachter.

Mevrouw Daandels keerde terug. Een kluit aarde vloog haar om de ooren. Ze keek om. Daar achter de haag stond Sien, die haar tong uitstak, zoo ver ze kon.

— Nu is mijn geduld uit! bromde mevrouw Daandels. Kaatje moet naar den veldwachter... Ik ben veel te goed.

Ze spoedde zich naar huis.

— Kaatje, gebod ze, ga dadelijk naar het gemeentehuis en vraag of de veldwachter eens wil komen. Die Sien is zulk een brutale feeks, dat ze me uitschold en met aarde gooide. Nu maak ik een eind aan dat gesar.

— Ge hebt wel gelijk, mevrouw, zei de dienstbode.

Kaatje sloeg haar doek om en verliet het huis. Maar mevrouw riep haar terug.

— Laat het maar, sprak ze.

— Niet om den veldwachter gaan?... vroeg Kaatje.

— Neen!

— Maar mevrouw, hoe kunt ge 't laten! Vermanen helpt niet bij zulk volk.

— Ik wil het toch nog eens afwachten.

Kaatje moest gehoorzamen, maar ze vond, dat mevrouw te zwak was.

* * *

Sien had een tijd rondgelopen en vertoonde zich toen weer aan haar vader.

— Ha, zult ge nu werken of niet? schreeuwde Lammers.

— Als ge me niet slaat...

— Ge hebt nu uw kletsen beet, en zorg, dat ge uit den hof van mevrouw Daandels blijft.

— Ze kan al haar appels en peren niet op... Dat gierig spook!

— Stelen moogt ge niet doen... En zwijg nu! Raap die aardappelen op.

Moeder bleef in huis. Ze moeide zich niet met 't geval, al had ze daar binnen wel gehoord, wat mevrouw Daandels zei.

Maar wat baatte het te brommen? Sien zou een brutaal antwoord geven en haar man trok partij voor de kinderen, zoodra moeder ze bestrafte. Dat kwam door zijn drinken.

Petrus ging nog naar school. Toen hij 's middags thuis kwam, vertelde Sien haar broertje, dat mevrouw Daandels geweest was.

— Ze had veel praats, vervolgde Sien. Ze zei, dat ze niet bang was. Maar gisteravond schreeuwde ze toch geweldig, toen ik op haar rug sprong. Ik moet er nog om lachen. Ha, we zullen eens zien of ze niet bang is. Ik heb een plan in mijn hoofd.

— Wat dan? vroeg Petrus, die altijd Sien bewonderde.

— Wacht maar... ik moet er nog over nadenken... Maar we zullen plezier hebben! Ha, dat spook is niet bang! En ze krijgt er ook van, omdat door haar schuld vader me geslagen heeft.

Neen, Sien voelde nog geen berouw.

Ze werkte ook dien namiddag naast haar vader. Maar tegen zes uur ging Lammers heen. De herberg lokte hem weer.

III.

Weer was 't avond. Kaatje had de lamp aangestoken. Ze zou nu de blinden sluiten. Maar plots gaf ze een gil. Er keek een man door 't venster. Mevrouw Daandels zag hem nu ook.

— Een landlooper! kreet ze.

En van landloopers was ze doodsbenuwd.

Maar de landlooper ging niet heen; hij bleef door 't raam staren! Hij boog zijn hoofd heen en weer, als wilde hij de weduwe treiteren en hij scheen te glimlachen.

Kaatje was den tuin ingelooopen en mevrouw Daandels volgde haar.

— We moeten naar mijnheer Blaak! zei ze. Ik durf niet in huis terug... En als de landlooper vertrekt, komt hij misschien vannacht terug... Kaatje, roep over de haag. Mijnheer Blaak zal ons hooren.

— Ik durf niet roepen... de kerel komt dan voorzeker in den tuin!

De dienstbode verborg zich achter een struik.

— Maar we kunnen hier toch niet blijven!... jammerde de weduwe.

— Stil toch, mevrouw, ik geloof dat ik hem hoor.

— Kaatje, waar zit ge dan?

— Hier... Kom bij mij, en zeg niets meer.

Ze zaten daar een heelen tijd en durfden zich bijna niet verroeren.

— Maar hij steelt misschien van alles! kreunde mevrouw. Ik houd het niet uit. Er is daar een gat in de haag... we kunnen in mijnheer Blaaks tuin geraken.

Bevend zochten ze de opening en toen stonden ze in den hof van de bureu. Mevrouw klopte op de achterdeur en verwonderd deed de meid van mevrouw Blaak open.

Opgewonden deed de weduwe Daandels haar verhaal. De koopman en zijn echtgenoot kwamen uit de kamer, ook de kinderen. En Ernest wilde dadelijk naar buiten, om den vreemden kerel bij de lurven te pakken. Maar zijn vader ging mee. Vóór het huis van mevrouw Daandels was niemand te zien. Mijnheer Blaak en Ernest gingen binnen, speurden in alle kamers en doorzochten ook den tuin. Mevrouw

Daandels en Kaatje kwamen dan ook. Er bleek niets gestolen.

— Maar de deugniet kan terug keeren! jammerde de weduwe.

Ernest zou een tijdje blijven tot gezelschap. Mevrouw Daandels was zeer zenuwachtig. Ze zei, dat ze nog nooit zoo geschrokken was als nu.

De avond bleef rustig. De landlooper zou zeker al naar een ander dorp getrokken zijn. Ernest ging naar huis. De meid van mevrouw Blaak was om boodschappen geweest naar het dorp en ze wist te vertellen, dat de landlooper ook bij anderen door het raam had gekeken. Maar als men buiten kwam, bleek hij verdwenen.

— Dus is hij nog op het dorp, zei Ernest. We moesten hem gaan zoeken en aanhouden!

— Blijf gij maar rustig binnen, sprak vader. De veldwachter kan hem opsporen.

Maar toen Ernest naar bed ging, zei hij tot Gust:

— Morgen is het geen school... we zullen samen dien vagebond zoeken. Hij slaapt natuurlijk ergens in een schuur.

— En als we hem zien?

— Dan pakken we hem vast en brengen hem naar 't dorp.

— Zoudt ge durven?

— Wel ja. En dan toon ik eens aan den veld-

wachter, hoe hij hier de orde moet houden... Gaat ge mee?

— Ja.

— Maar zeg niets aan vader of moeder. Vader bekijkt me nog als een kleinen jongen...

IV.

Den volgenden morgen, na het ontbijt, trokken Ernest en Gust er op uit. Ze zouden jacht maken op den landlooper.

Toen ze buiten kwamen, zagen ze Kaatje.

— O, jonge heer Ernest, gaat ge naar het dorp? vroeg ze.

— Ja.

— Wilt ge dan eens aan den dokter vragen, dat hij naar ons komt? Mevrouw ligt ziek te bed. Ze heeft vannacht koorts gekregen.... 't Is van schrik door dien akeligen landlooper. Ik ben ongerust...

— Ja, ik zal den dokter roepen, beloofde Ernest.

En hij ging met Gust verder.

— Ge hoort het wel, dat die schavuit aangehouden moet worden, zei Ernest. Zoo de menschen schrik aanjagen!

Ernest deed zijn boodschap bij den dokter. Wat verder stond een groepje vrouwen te praten

over den vagebond, die hier en daar door een venster in huis had gekeken.

— Wacht maar, dacht Ernest, als die zwerver hier in de buurt nog rond loopt, zult ge hem straks wel zien.

Ernest had een sterk touw onder zijn jas, om zoo noodig zijn gevangene te binden.

— We zullen eerst den Hoogen Weg inspec- teeren, zei hij.

Gust vond alles goed. De Hooge Weg was een eenzame baan, die langs velden en weiden liep. Hier en daar stond een boerderij. Zoo kronkelde die weg naar Hasselt, de nabijgelegen stad.

Plots schrok Gust.

— Kijk, daar, zei hij. Uit een gracht kwam een man, die blootshoofds was.

Hij was te goed gekleed voor een landlooper. Maar daar lette Ernest in zijn jachtlust niet op. De man kwam zoo geheimzinnig te voorschijn... dat was geen eerlijke zaak.

— Kom, fluisterde Ernest. Maak geen leven. We grijpen hem van achter vast en we laten hem niet meer los.

Gust beefde van opwinding, maar hij volgde zijn grooteren broer.

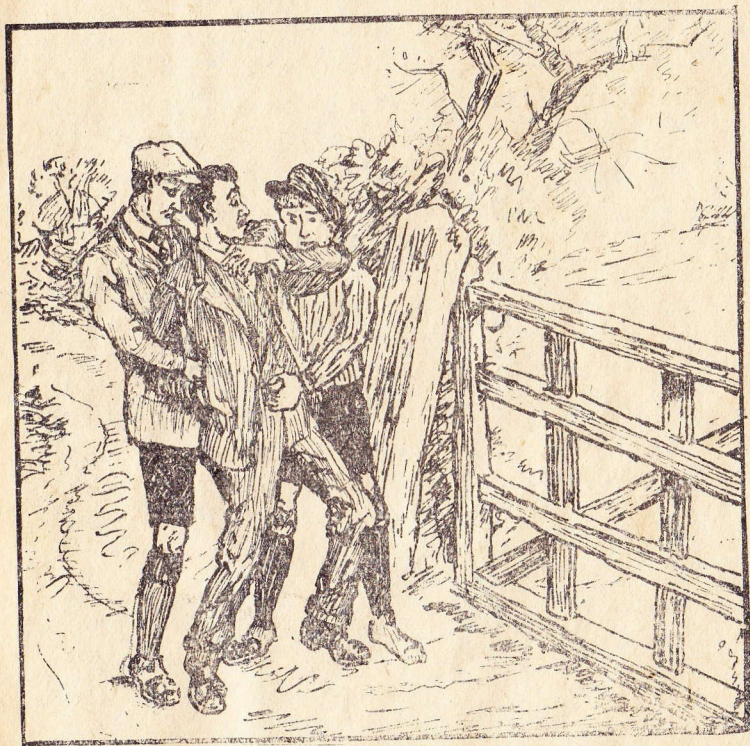
In eenige oogenblikken waren ze bij den niets vermoedenden man. Ze hadden hem beet.

— U stil houden... geen verzet! riep Ernest Blaak.

De man schrok geweldig.

— Wat is dat... Wat is dat? stamelde hij.

— Dat ge gevangen zijt! sprak Ernest.



— Gevangen! Zijt ge gek?

— O, neen... ik heb mijn vijf zinnen goed bij elkaar... Geen verzet, ik ben gewapend.

Dat was niet waar en in zijn overmoed loog Ernest.

— Landlooper... nu is 't uit met uw streken, vervolgde hij. We zullen het u afleeren rustige menschen den schrik op het lijf te jagen. Laat u nu kalm binden en dan zullen we u voor den burgemeester leiden.

— Is die grap nu uit? bromde de vreemdeling.

— Ventje, 't is geen grap, maar ernst! verzekerde Ernest. Gust, — zoo ging hij voort — haal het touw eens van onder mijn jas.

Maar eer Gust dit kon doen, rukte de man zich met een zwaai los. Groot was hij niet, doch sterk. Pats... Ernest kreeg een klap om de ooren, dat zijn hoofd haast van links naar rechts zwenkte. Gust werd plots zoo bang, dat hij 't op een loopen zette.

— Wat zijn dat voor toeren? riep de vreemdeling boos uit. Nu zal ik naar den burgemeester gaan. Kan een mensch hier niet rustig wandelen? Wie zijt gij, lummel?

Ernest had zijn kordaatheid verloren. Hij was de overwinnaar niet en voorzichtig week hij achteruit.

— Gij durft niet naar den burgemeester gaan! riep hij toen.

— Wacht een beetje!... zei de vreemdeling. Lafaard, om achter iemand te sluipen en hem

dan te overvallen! Dat is moedig. Ik vraag u, wie ge zijt?

— Dat gaat u niet aan! snauwde Ernest.

Maar hij spoedde zich heen, toen de vermeende landlooper naar hem toe kwam. Deze volgde hem. Aan een koewachter vroeg hij, wie die jongen daar was.

— Ernest Blaak, deelde de koewachter mee.

— Goed! Ik zal dien naam onthouden.

De vreemdeling bereikte het dorp en begaf zich naar het gemeentehuis, waar hij vroeg om den burgemeester te spreken.

De burgemeester was aanwezig en ontving dadelijk den bezoeker.

— Ha, mijnheer Lievens, zei hij. Hoe gaat het met u? Doet onze lucht u goed?

— Ja wel, maar ik heb een rare ontmoeting gehad. Misschien maak ik er me te kwaad om.

— Wat is er dan gebeurd? vroeg de burgemeester. Heeft misschien een landlooper u lastig gevallen?

— Neen, maar iemand scheen me voor een landlooper te houden.

En de heer Lievens vertelde zijn avontuur.

— Ernest Blaak! riep de burgemeester uit. Hij is de zoon van een voornaam koopman, maar een eerste wijsneus! 't Is toch al te erg, wat hij uitgevoerd heeft.

— Ik had wat gerust aan een droge gracht.

Ge weet, dat ik heele dagen in de buitenlucht moet zijn.

— Ja, daarvoor zijt ge hier...

— Pas zette ik mijn wandeling voort, of ik word overvallen, gelijk ik u verteld heb en ik dacht waarlijk aan roovers.

— Die zijn er gelukkig in ons vreedzaam dorp niet, hernam de burgemeester. Maar er trekt wel eens vreemd volk door, dat van Duitschland of Holland komt, en naar Brussel wil. Of 't zijn zwervers uit 't Westen, die over de grens willen. En zoo heeft men gisteravond een landlooper gezien, die brutaal in de huizen keek. De veldwachter heeft een onderzoek ingesteld; de vagebond schijnt al verdwenen. Die Ernest Blaak wil soms zelf voor politie spelen en die had 't zeker in zijn hoofd gezet, om den landlooper te vangen. Het spijt me, mijnheer Lievens, dat dit u overkomen is.

— Och, eigenlijk moet ik er nu om lachen... Die knaap meende 't zoo ernstig. En de andere was zeker zijn luitenant.

— Toch komen zulke streken niet te pas. Ik zal eens naar zijn vader gaan.

— Och, maak het niet te erg...

Een uurtje later kwam de burgemeester bij den heer Blaak, die juist werk thuis had.

— Uw zoon heeft weer iets uitgehaald, zei de burgemeester. In onze gemeente verblijft

mijnheer Lievens, de zoon van een voornaam ambtenaar te Brussel. Die zoon is overwerkt en moet nu veel in de buitenlucht zijn. Daar zijn vader uit Limburg afkomstig is, zocht hij hier op een hoeve logies voor hem. Mijnheer Lievens, de zoon, is bij boer Klompers en hij moet veel wandelen. Dat is 't geneesmiddel...

— Maar wat heeft Ernest dan toch uitgehaald? vroeg de heer Blaak, die deze inleiding zeer lang vond.

Hij hoorde nu, hoe Ernest den heer Lievens voor den landlooper gehouden en hem vast gegrepen had.

— Die ondeugende bengel, zei de heer Blaak. Dat kan zeer onaangename gevolgen hebben.

— Neen, neen, mijnheer Lievens was eerst wel zeer boos, maar toen hij hoorde, dat wij bezoek gekregen hadden van een landlooper, lachte hij om Ernests geval.

— Ik lach er niet mee, verzekerde de koopman, vroeg of laat loopt Ernest eens flink met zijn kop tegen den muur. Stel u voor, dat mijnheer Lievens een klacht indiende bij het gerecht.

— Dat doet hij niet.

— Een ander zou zoo vergevingsgezind niet zijn. Ik zal den jongen eens goed onder handen nemen. Ik dank u, dat ge het me komt vertellen. Intusschen heeft de echte landlooper die arme

mevrouw Daandels zoo erg den schrik op 't lijf gejaagd, dat zij ernstig ziek te bed ligt.

— Is 't waar?

— Ja, ik sprak den dokter, die bij haar geweest is, en hij ziet 't geval ernstig in

— Zoo, zoo... Ik zal dan het gerecht in de stad waarschuwen. De kerel heeft op verscheidene plaatsen in huis gekeken... men zag zijn gezicht plots vóór het raam, maar ik heb niet vernomen, dat er ergens gestolen is. Er zijn van die schelmen, welke er plezier in vinden, lieden te laten schrikken. Maar nu er ernstige gevolgen van kunnen voortkomen, moet ik een boodschap naar de stad sturen.

— En zoo zou Ernest ook mijnheer Lievens de zenuwen in de war brengen.

— Nu, dat is niet gebeurd. Echter, vermaan uw zoon eens goed.

— 't Zal meer zijn dan een vermaning!

De burgemeester ging heen. Ernest had nog wat rondgedrenteld, maar kwam thuis om te eten.

Zijn vader, die het gebeurde aan zijn vrouw verteld had, greep nu Ernest vast en gaf hem een pak voor de broek.

— Gij wilt een groote jongen zijn en zoo moet ik u behandelen, zei hij toen. Ha, gij houdt landloopers aan. De burgemeester is hier geweest.

— Maar, vader, die kerel was zeker en vast een vagebond, beweerde Ernest nog.

— Zwijg, wijsneus!

En Ernest keek beteuterd, toen hij hoorde, wie de vermeende landlooper eigenlijk was. Hij mocht dien namiddag niet meer uitgaan, maar moest op zijn kamer strafwerk maken.

Dat was anders dan triomfantelijk binnen het dorp te komen met een gevangene.

V.

Dien avond kwam een vrouw aan het huis van den veldwachter.

— O, zei ze hijgend, nu is de landlooper bij ons geweest. Toen ik de lamp aanstak, keek hij door het venster. Zoo'n leelijk gezicht! Ik heb er den harteklop van.

— Ik ga mee... Zeg onderwege niets, misschien kunnen we den kerel verrassen, sprak de veldwachter.

Maar aan het huis van de vrouw zag hij niets verdachts. Hij besloot dan in de buurt op den loer te liggen. Geduldig wachtte hij achter een haag. Eensklaps hoorde hij gerucht. Hij richtte zich op en zag een gedaante.

— Halt! riep hij.

De landlooper viel voorover op zijn snoet en twee kinderen wilden wegloopen. Maar de veld-

wachter kon een van hen — een jongen — nog bij de kraag grijpen.

Intusschen schopte hij tegen den landlooper, die roerloos lag. Er ritselde stroo. En de veldwachter begreep alles. De vagebond was een stroopop, met stokken voor beenen en armen, met oude kleeven aan en een masker voor.

— Wie zijt ge? vroeg hij aan den knaap.

— Petrus Lammers! antwoordde de knaap angstig.

— Ha zoo, en uw zuster Sien was bij u!

— Ja... Zij heeft 't allemaal gedaan.

— Ze zette die pop voor de vensters?

— Ja...

— Gisteren heeft ze 't ook gedaan, he?

— Ja...

— Bij mevrouw Daandels?

— Ja, omdat ze door mevrouw Daandels klappen gekregen had, en omdat mevrouw Daandels gezegd had, dat ze van niemand bang was.

— En waar heeft Sien die pop gehaald?

— 't Was een vogelverschrikker van boer Luiten... Sien had nog een masker thuis, en bond dat voor.

— Zoo, zoo... Ga nu maar naar huis!

De veldwachter nam « den landlooper », die heel licht woog, onder den arm. Hij bracht hem naar den burgemeester, die verbaasd het heele verhaal hoorde.

— Drie brutale feeks van Lammers! zei hij. Morgen zullen we de ouders en de kinderen eens onder handen nemen! Vooral door de ziekte van mevrouw Daandels wordt dit een zeer ernstig geval.

VI.

Sien had niet zoo rustig geslapen als anders. Ze begreep wel, dat er morgen wat bijzonders zou gebeuren.

Eerst kwam een vrouw, die wat verder ook in een klein huis woonde en wel eens met Siens moeder wat praatte. Lammers was thuis.

— Hebt ge de klok gehoord? vroeg de buurvrouw. 't Is voor een berechting... De weduwe Daandels wordt bediend. Ze is eergisteravond zoo ziek geworden van den schrik.

— Voor een landlooper? Ik heb er over hooren spreken, zei Lammers.

De buurvrouw, die nog niet wist, dat de vagebond al ontdekt was, deed het verhaal van mevrouw Daandels en Kaatje. Ze wist alles door de meid van de familie Blaak.

— In den nacht heeft mevrouw Daandels toen geweldige koorts gekregen, vertelde ze. De dokter is gisteren twee keer geweest.... En hij vreest, dat ze sterven zal.

— 't Is toch schrikkelijk! sprak moeder Lam-

mers. Ze moesten dien vent kunnen pakken en streng straffen.

Sien en Petrus hadden niets van 't gebeurde verteld.

Sien ging nu naar buiten. Ze was bleek geworden. Ja, ze had wraak willen nemen op mevrouw Daandels, die haar door vader een pak slagen bezorgde en van niemand bang was. Toen had ze dat plan van de stroopop met het masker verzonnen. En ze vond de grap, bij de vlucht van de weduwe en haar meid, zoo vroolijk, dat ze ook bij anderen ging spoken.

Maar nu was Sien zeer stil. Wat had ze gehoord? Mevrouw Daandels zou misschien sterven... en door haar schuld! O, dat zou vreeselijk zijn!

Eensklaps hoorde Sien een bel... Ze begreep het... 't Was de berechting... Sien zonk op de knieën. En weenend bad ze, opdat mevrouw Daandels toch zou genezen.

Ze was nu niet de brutale feeke, maar een zeer gevoelig kind.

Lang bleef Sien buiten. Petrus was naar school. Sien ging in huis. Vader zat zijn spade te vermaken. Moeder schilde aardappelen. Eensklaps barstte Sien weer in tranen uit.

— Wat is er? vroeg moeder.

— Wat begint ge nu? riep vader uit.

— O... het is mijn schuld... van mevrouw

Daandels! snikte het meisje. Ik deed het... van dien schrik.

— 't Is niet waar... Ge spreekt op die peren. Maar ze is den volgenden avond ziek geworden, beweerde vader.

— Neen, neen, ik was het van dien landlooper...

— Zijt ge nu niet wijs? vroeg Lammers, reeds nijdig wordend.

Hortend en stootend deed Sien het verhaal van de stroopop.

Lammers vloog op en wilde haar slaan, maar zijn vrouw duwde Sien in 't achterkamertje en grendelde de deur.

— Gij hebt het recht niet haar te slaan, sprak ze.

— Ik het recht niet... ik, haar vader?

— Noemt gij u vader? We hebben 't slechtste huishouden van het dorp. En het is uw schuld... O, dat drinken, en als ge thuis komt, schelden, razen en vloeken! Welke voorbeelden hebben de kinderen gezien!

Moeder zonk schreiend op een stoel. Lammers liep kwaad naar buiten. Hij zag nog juist den burgemeester, maar vluchtte heen. Hij begreep, dat hij van den burgemeester ook harde dingen zou moeten hooren!

De burgemeester trad binnen.

— Dag, vrouw Lammers, zei hij. Ik kom hier voor een ernstig geval.

— Burgemeester, ik weet het, want Sien heeft me alles verteld, al weenend; ze heeft zoo'n berouw.

— Berouw? Is dat wel waar?

Moeder haalde haar dochter. En de burgemeester zag het verwrongen, bleek gezicht. Dat stemde hem al milder.

— O, burgemeester, sluit me maar op... ik heb het verdiend! O, dat mevrouw Daandels toch beter kon worden! kreet Sien.

De burgemeester voelde, dat dit oprecht berouw was. De « brutale feeks » was dan toch niet zoo verdorven, als hij gemeend had en ieder dacht. Hij kreeg nu zelfs medelijden met Sien.

Hij liet haar alles vertellen, want hij moest dit weten voor 't onderzoek.

— Blijf nu rustig thuis, zei hij, toen hij heen ging. 't Is een harde les.

Vrouw Lammers ging mee tot aan de straat.

— Burgemeester, ik heb mijn best willen doen voor de kinderen, maar met zoo'n man! kloeg ze.

— Ja, ik weet het... uw leven is hard!

— O, dat mijn kinderen naar een gesticht konden gaan! Ik wensch het voor hen. Mijn man zal zich niet beteren... En dat voorbeeld altijd.

— Wel, we zullen eens over de kinderen spre

ken, hernam de burgemeester.

Toen de burgemeester aan het huis van de weduwe Daandels kwam, zag hij mevrouw Blaak, die het juist verliet.

— Hoe gaat het nu? vroeg hij.

— Mevrouw Daandels is erg zwak. Ge weet, dat ze het aan 't hart heeft. En de schrik was zoo erg. Ze is bij kennis, maar heeft het dikwijls benauwd. Toch houd ik nog hoop.

— En wat zegt de dokter?

— Een beetje hoop geeft hij. Zoo'n landlooper kan toch wat uitwerken, burgemeester.

En de burgemeester vertelde het gansche geval. Hij voegde er bij, dat Sien veel berouw had en diep onder den indruk was van de gevolgen.

— Voor die kinderen van Lammers moet een oplossing gezocht worden, sprak mevrouw Blaak. Zoo kan 't niet blijven duren.

— 't Is waar! Konden we ze in een gesticht plaatsen. Ik zal het voorstellen aan de schepen. De gemeente moet het bekostigen.

— O, ik wil gaarne een som bijdragen.

Mevrouw Blaak was overtuigd, dat haar man dat zou goed keuren.

De burgemeester beloofde de zaak ernstig te overwegen.

— Het gerecht zal er zich trouwens wel mee bemoeien, en vooral, moest mevrouw Daandels sterven, wat God verhoede, voegde hij er bij,

Ernest Blaak keek vreemd op, toen moeder vertelde wat voor soort landlooper hij had willen vangen.

Mijnheer Blaak was nu genegen iets voor de kinderen van Lammers te doen. Mevrouw ging dien namiddag eens naar het huisje, en ze praatte met vrouw Lammers en met Sien. En ze merkte ook, dat het meisje wroeging had.

Dien avond kwam Lammers weer dronken thuis en zijn vrouw moest hem beletten Sien te slaan, die boven te bed lag. Lammers was in de herberg bespot geworden, want het heele dorp kende nu de geschiedenis van de stroopop.

— Ik moet daar beschaamd zitten om mijn kinderen en dan zou ik ze niet mogen straffen, hakkelde de dronkaard.

— God zal u straffen, als ge u niet betert!... sprak zijn vrouw.

Gelukkig, hij waggelde naar zijn bed. En Sien werd niet geslagen. Ze had alles gehoord door de dunne zoldering. Ze kon niet slapen. Ze dacht al maar door aan de zieke mevrouw Daandels. O, als ze morgen eens dood was!

Den volgenden ochtend durfde Sien niet buiten komen, bang het vreeselijk nieuws te hooren.

Maar ze klom op een tak en vandaar kon ze de woning der weduwe zien. Gelukkig, de blinden waren open en dus leefde de weduwe nog.

Wat later kwam mevrouw Blaak. Ze had be-

moedigend nieuws. Mevrouw Daandels had een rustigen nacht gehad en er was meer hoop.

Lammers sliep nog zijn roes uit. Hij stond laat op. Sien was aan 't werk op het veld.

Eindelijk kwam vader daar ook.

— Ze zullen u wel in 't kot steken op water en brood, zei hij kwaad.

— O, ze mogen... ik heb het verdiend.

— Dat hadt ge eer moeten bepeinen... Ons zoo'n schande aandoen.

Van zijn eigen schande scheen deze door drank vervallen man zich niet bewust.

Sien zweeg. 's Avonds belde ze aan het huis der weduwe. Kaatje deed open. Mevrouw Blaak had haar over Sien gesproken.

De dienstbode keek toch norsch.

— Wat moet ge hier? vroeg ze.

— O, kan ik werken voor u of boodschappen doen? vroeg Sien, zeer deemoedig.

Kaatje aarzelde even. Ze had het zeer druk met de verpleging van mevrouw. En er moest naar den winkel gegaan worden. Sien stond daar zoo berouwvol.

— Kom in de keuken, zei Kaatje.

En ze gaf Sien de boodschappen op.

Mevrouw Daandels beterde. Sien deed veel werk voor Kaatje. Ze was gedienschtig en gewillig.

En Kaatje oordeelde al beter over Sien. Ze vertelde aan mevrouw, wie haar hielp.

— Dan zit er toch een goed hart in dat kind, oordeelde de weduwe. Och ja, hoe is ze opgevoed! We moeten er medelijden mee hebben.

De burgemeester sprak met de schepenen over Sien en Petrus Lammers. Hij praatte ook met mevrouw Blaak en de weduwe Daandels.

Op een avond riep mevrouw Daandels, die nu hersteld was, Sien bij zich.

— Kind, gij kunt een goed mensch worden, zei ze. De burgemeester zal u en uw broer naar een school sturen. Als ge daar uw best doet, komt ge na een jaar bij mij. Kaatje trouwt dan... en ik neem u als dienstbode.

Sien vond het eerst niet prettig, om naar een gesticht te moeten gaan, maar de burgemeester en ook het gerecht hadden besloten, dat het zou gebeuren.

Mevrouw Daandels en eveneens mevrouw Blaak praatten lang met haar. Toen was het rustiger in Siens gemoed.

* * *

En een jaar later was Sien dienstbode bij de weduwe. Petrus verbleef veel langer op school.

Vader Lammers werd na eenigen tijd in een zinneloozengesticht opgesloten. Hij was door den drank een wrak geworden.

Sien steunde haar moeder. En niemand noemde haar nog een brutale feeks.

EINDE.